

diska předpisů jiných, jež uvádí žal. úřad v odv. spise, o něž však nař. rozhodnutí neopřel a k nimž tedy st-l nemohl ve své stížnosti zaujmouti stanovisko.

Č. 6010.

Vojenské věci: * Ustanovení § 12 zák. č. 76/1922 o pozbytí nároku na vojenské výslužné vztahuje se též na ony vojenské gážisty ve výslužbě, kteří byli i ze státní nebo jí rovné služby civilní přeloženi před 1. lednem 1920 na odpočinek.

(Nález ze dne 29. října 1926 č. 24.428/25).

Prejudikatura: Boh. 3753 adm.

Věc: Karel Š. v P. proti min. nár. obrany stran pozbytí nároku na výslužné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l vstoupil jako pensionovaný gážista býv. armády rak.-uh. do služeb býv. severní dráhy a byl z této služby přeložen dnem 1. května 1919 na odpočinek. Do čs. armády byl roku 1920 převzat jako kapitán ve výslužbě a pobíral od listopadu 1919 zaopatř. požitky od čs. státu. Nař. rozhodnutím vyslovilo mno, že st-l pozbyl od 1. ledna 1920, kdy nabyt účinnosti zák. č. 76/22, vzhledem k ustanovení § 98 a podle §§ 12 a 95 cit. zák. nároku na voj. zaopatř. požitky, jelikož byl toho dne voj. gážistou ve výslužbě, vstoupivším do služby na roveň postavené službě státní ve smyslu § 12 resp. 95 cit. zák., že tedy z tohoto důvodu nemá nároku na dvojí pensí, nýbrž že by měl podle § 33 zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. pouze nárok na případný rozdíl těchto pensí a nařídilo voj. pensijní likvidatuře, aby v tomto směru zařídila, čeho třeba.

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost, tvrdíc, že se § 12 cit. zák. č. 76/1922 vzhledem k ustanovení § 114 o zpětné účinnosti zákona toho ode dne 1. ledna 1920 vztahuje pouze na gážisty, kteří dne 1. ledna 1920 ještě byli v aktivní civ. službě, nikoliv na gážisty, kteří před tímto dnem byli z civ. služby dáni již na odpočinek.

Tento názor stížnosti není správný.

Ustanovení cit. § 12, dle něhož gážisté ve výslužbě, vstoupivší do civ. stát. nebo jí na roveň postavené služby (§ 95), vyjímajíc službu za denní nebo týdenní plat, pozbývají nároku na voj. výslužné 1. dnem toho měsíce, ve kterém se počíná nárok na plat z nové služby, — vyložil nss již opět, zejména náležením Boh. 3753 adm. v ten smysl, že ztráta voj. pense podle § 12 nastává i v tom případě, nastoupil-li voj. pensista službu civilní již před vydáním zákona toho a že slovem »vstoupivší« odkazuje zákon zřejmě na dobu předcházející rozhodnutím vydaným v případech konkrétních bez ohledu na to, kdy vstoupení do civ. služby se stalo (zdali před 1. lednem 1920 či po tomto dni).

Zanikl-li takto již po zákonu nárok na voj. výslužné, nemění na tomto zániku ničeho skutečnost, že voj. pensista byl ve své civ. službě přeložen před 1. lednem 1920 do výslužby, poněvadž zák. č. 76/1922 slovem »vstoupivší« poukázal na dobu minulou vůbec a ve směru stížností tvrzeném nic odlišného nestanovil a poněvadž otázku, jaký vliv má vysoupení z civ. služby na event. úplné nebo částečné oživení ná-

roku na voj. výslužné řeší zákon samostatně v § 13 a to shodně s ustanovením § 33 zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z., jenž po rozumu § 97 a 98 odst. 2 zák. č. 76/1922 platí dosud ohledně gážístů býv. armády.

Neprávem dovozuje tedy stížnost svůj názor z toho, že tyto předpisy mluví vesměs jen o aktivní civ. službě.

Č. 6011.

Pozemková reforma: I. * Plochou, jež jinak slouží okrase krajiny, uvedenou ve druhé větě § 20 příd. zák., není vrchol hory, ježto nejde o plochu, která teprve přičiněním a prací lidské ruky stala se okrasou krajiny. — II. K praxi § 7 záb. zák. a § 20 příd. zák.

(Nález ze dne 29. října 1926 č. 21.316.)

Věc: František C. ve F. (adv. Dr. Bedř. Pipes z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (min. taj. Dr. Vlad. Matoušek) o vyloučení a propuštění nemovitostí dle § 3 a) a 11 záb. zák. a ponechání půdy dle § 20 příd. zák.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud zamítá žádosti stěžovatele, aby tak zv. starý zámek v L. byl muponechán dle § 20 příd. zák. a aby nemovitosti tvořící tak zv. panský dům v K. vyloučeny byly ze záboru dle § 3 a) záb. zák., zrušuje se pro vady řízení. Jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím rozhodl žal. úřad o řadě žádostí, jimiž st-l žádal jednak o souhlas ve smyslu § 7 záb. zák. k vyloučení různých nemovitostí z dosavadních vložek a zapsání jich do vložek nově utvořených, jednak o uznání, že různé nemovitosti jsou objekty dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučenými, jednak o propuštění nemovitostí dle § 11 záb. a § 20 příd. zák. — — — — —

O stížnosti uvažoval nss toto:

Nemovitosti, jichž se týká nař. rozhodnutí, rozpadají se vzhledem na různé petity ohledně nich st-lem vznesené, o nichž žal. úřad také rozhodl, na tyto skupiny, resp. tyto jednotlivé nemovitosti: A. Skupinu, stran které bylo žádáno, aby udělen byl dle § 7 záb. zák. souhlas k transakci, kterou úřad považuje shodně se stížností za dělení ve smyslu cit. ustanovení, totiž vyloučení z posavadních vložek a utvoření nových vložek, a ohledně nichž žádáno za výrok, že jsou dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučeny. Ke skupině té patří nový zámek v L., dům v N., pivovar v N., dům na hoře J., vápencový lom v H., žulové lomy v R. a ve V. B. Skupinu, stran které žádáno propuštění dle § 20 příd. zákona, k níž patří starý zámek v L. a dům na hoře J., ohledně něhož ovšem žádost za propuštění byla vznesena jen in eventum, nebude-li vyhověno petitu prvnějšímu dle § 7 a 3 a) záb. zák. vznesenému. C. Panský dům v K., stran kterého žádáno o výrok, že je dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučen. — — — — —

Ad A. Stížnost stojí stejně jako žal. úřad na stanovisku, že vyloučení určitých nemovitostí z posavadní vložky a zapsání jich do vložky